

A fészeképítő

Jó pár éve történt, hogy egy február eleji napon a Gödöllői dombvidék egy erdei útján csatangoltam fotó témát keresgélve és élveztem a pillanatnyi magány szabadságát. Kora reggel volt, száraz metsző hidegben uralkodott a tél a tájon. Hófoltok szegélyezték az utamat. Az a por hó volt mindenütt, amit a szél hol ide, hol oda fúj, építve és rombolva kisebb nagyobb kupacokat, néhol pedig kitakarva a csupasz, fagyott földet. Kihaltak tűnt a környék, amire a mozdulatlan, fagyott csend csak még inkább ráerősített. Bántó zajként hatott, ha a talpam alatt megcsikordult egy-egy jéggé fagyott földdarabka.

Megálltam, hogy kabátomon feljebb húzzam a cipzárt, amikor az út menti bozótban mozgásra lettem figyelmes. Azonnal leguggoltam és az út szélére kúsztam. Itt egy árok húzódott, ebbe ereszkedtem bele, úgy hogy térdelve egy szintbe kerültem az úttal. Nem kellett sokat várnom és a sűrűből kitolta hatalmas fejét egy disznó. Első pillantásra egy öreg kannak gondoltam. A disznó hosszasan szoborrá váltan kémlelte a terepet, csak a feje látszódott ki a bozótosból, de az sem moccan. Aztán hallottam, ahogy fújatva beleszagolt a levegőbe, majd szó szerint feltolta magát az útra a szederrel telt mélyedésből. Ekkor láttam meg hatalmas csüngő hasát, mely szinte a földig ért és egyértelművé vált, hogy egy vemhes kocával hozott össze a jó sors. Óvatosan a szemem elé emeltem a hideg fényképezőgépet és lenyomtam az exponáló gombot. Még nekem is kellemetlen volt, ahogy a gép által keltett nesz utat vágott a fagyott némaságba. A hatalmas koca azonnal megmerevedett, csak füleit irányította óvatosan közvetlenül az irányomba, mintha lokátor lett volna. Nem mertem még levegőt sem venni, nemhogy újabb képet készíteni. Dermedten vártam. A disznó a nyílt színen állt előttem, csak néhány fakóra száradt dudva takarta a hátsó fertályát. Percekig tartott ez a mozdulatlanság, de nem láttam az állaton a feszültség jelentősebb jelét, az ugrásra kész állapotot. Azt viszont egy idő után észrevettem, hogy a mélyen lecsüngő hasa hol itt, hol ott ugrik egy-egy. Odabent bizony már igencsak mocorogtak.

Aztán a koca óvatosan, megfontoltan lépett egyet előre, orrát magasra tartva mélyeket szippantott a levegőből és szuszogva kifújta. Gondoltam, átvált az úton, s már el is fog tűnni a szemem elől, de ennek ellenére, a száraz zombékok között kezdett hosszasan matatni. Az árokból nézve úgy tűnt, hogy túrja a kőkemény talajt. Enyhe szellő kezdett lengedezni, az arcomon éreztem a csípős légmozgást. Aztán a koca felnézett, s a szája tele volt a letépett, száraz fűcsomókkal, színes tölgy levelekkel. Már nem érdekelt az sem ha ágyúörgésnek hatott is, de élességet állítottam az állat szemére, beállítottam a képkivágatot és nyomtam a gombot a gépemen, hogy raktározza el a látványt. Tudtam, hogy nem mindennapi jelenésnek lehettem a részese. Tudtam, ilyen nem biztos, hogy még valaha látni és fényképezni fogok. Tudtam azt is, hogy a koca kiállása, a tevékenysége, a környezete és a szórt fények, melyek mindehhez a színeket adták, együttesen megalapozták, hogy jó fényképek készülhessenek.

Fotóztam, bár a rálátásom és így a kép kivágat nem mindig bizonyult túl jónak, de a téma nem engedte, hogy hagyjam kattoztatás nélkül. Aztán a disznó ismét tépkedni kezdte a hosszú száraz fűszálakat, majd egy kis idő múlva kétszer annyi füvel a szájában visszalépett az útra. Tökéletes látvány volt. Lélegzetvisszafojtva nyomtam le ismét az exponáló gombot épp időben, mert a koca egy másodpercre felém fordította hatalmas fejét, aztán tovább cammogott és eltűnt a sűrűben. Vártam még egy keveset, úgy egy órát, hátha megismétlődik a jelenség, de vagy már csak ennyi fészekanyagra volt szüksége, vagy talált máshol jobbat, s ezért nem jött vissza. Az eseményről készült legjobb fényképem nagyméretű festővászonra nyomtatva, azóta is díszíti egyik szobánk falát.